

Diana Soto

Az akasztott király

kortárs dráma

I. felvonás

1. szín

Susán piacán, i. e. 489–488. Emberek jönnek-mennek. Asszonyok kosarakat cipelnek a vállukon. A földszínt bal oldalon a királyi vár kapuja áll. Két ór áll mozdulatlanul, mellettük Márdokeus nézi a tömeget. Az emberek megállnak, beszélni kezdenek, a nézőtér felé mutogatnak. Két hírnök jön át a nézőtér között díszes perzsa ruhában. Az egyik kezében tekeres van, a másik veri a dobot. Lassan mennek, az emberek félreállnak, a színpad elcsendesedik.

Hírnök

Halljátok, népem!

Ahasvérus, ki első ezen a néven, királynéját megtagadja, s tőle jogát veszi.

Ha engedetlen, tán nem is kell neki.

Bölcs királyunk döntött, hogy új feleséget választ a szép szüzek között.

Térjen házába minden asszony, hogy lányából nyíló virágot fakasszon!

Lovasok mennek, menekülni nincs joga, legyen a legszebb a király asszonya!

Összetekeeri a tekereset, dobolás elkezdődik, a színpad végébe mennek.

Hírnök

Halljátok, népem!
Ahasvérus, ki első ezen a néven, királynéját
megtagadja, s tőle jogát veszi.
Ha engedetlen, tán nem is kell neki.
Bölcs királyunk döntött, hogy
új feleséget választ a szép szüzek között.
Térjen házába minden asszony,
hogy lányából nyíló virágot fakasszon!
Lovasok mennek, menekülni nincs joga,
legyen a legszebb a király asszonya!

*Megfordulnak, bemennek a király kapuján, az emberek hallean
beszélgetni kezdenek, Márdokeus a földet bámulja.*

Mehuma

Erős a kéz, erős a lélek.
Vásti bűne asszonyi vétek.

Zétán

Minden bűn s minden vétek megbocsátható.

Mehuma

Minden? Nevetnem kell.
Beszéljünk a felséggel?
Ki oly bolond, hogy
háta fordít szavára?
Ki oly esztelen, hogy
tiszteletlen a királlyal?

Zétán

Királyi lakomán sok bor elfolyik.
Táncában veszett volna el
megannyi nemes.

Vásti talán erényére gondolt, s látta, hogy
veszekednie sem érdemes.

Mehuma

Oly nehezek a kimondott szavak,
hogy szíve hálójába estek.
Tettével bemocskolta a király nevét,
s elszomorított egy vidám estet.

Zétán

Sok jó bor, könnyű felejtés.
Még a királynak is
szeretnie kell asszonyát.
Van-e olyan súlyos ez a bűn,
hogy megérdemelje a halált?

Mehuma

Ki beszélt halálról? Hova gondol?
Csak a koronát helyezik át másra.
Minden, ami történt, egyedül Vásti hibája.

Zétán

Életétől megfosztott,
bezárt asszonyi lélek.
Helyet cserélnének vele
talán a szegények.
Vagy még ők sem.

*Belép a szőnpadra egy lány kosárral a kezében, testét s haját
hosszú kendőkekel takarja, az árusok között sétál. Márdokeus
ellép a kapu mellől, a lányhoz siet, félremennek.*

Márdokeus

Egyetlen lányom!
Hegyek közötti rónaságom!

Harmatok között nyíló virág,
perzsa földön igaz zsidó világ.
Oh, Hadassa! *(kezeit arcába temeti)*
Arcomról már rég eltűnt a mosoly,
könnyeim a börtönöm, én meg a fogoly.
Bilincsbe verve egyre szenvedek,
keresem, hogy miért ilyenek az emberek.

Hadassa

(a lány leteszi a kosarat a földre)

Szavaidból kiszakad
mérhetetlen fájdalom,
veszélyt érzek leselkedni
szerető házamon.
Hiszen maga szinte retteg!
Mondja el gyorsan, hogy
a perzsák mit tettek!

Márdokeus

Repedezett téglák, hontalan gyermek,
kopottas szolgák csendben menetelnek.
Sivatagi világunk önkényes mivolta
reményünket a háta mögé dobta.
Hallottam a kacagást, kőfalrengést,
kezek nyúlnak felénk, hogy megszerezzék
égi adományom.
Vagy nekem földi vigalom,
eme sós beszéd elúzi dicső dalom.
Falat építettek, mögé ragadtam,
bezárták a frissen nyíló ajkam,
ütöttem ököllel, ütöttem erőből,
s most darabjaimba felőröl.
Oly kicsiny gyermek voltál.